

OBČASNÍK BRNĚNSKÝCH
UNITÁŘŮ

Poutník

7

Kozoroh 22. 12. 20. 1.

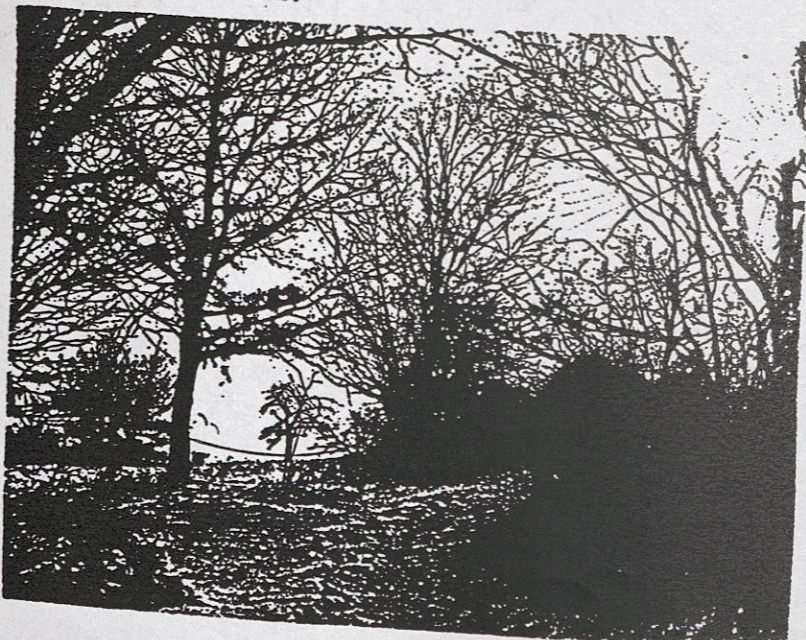

Vodňar 21. 1. 19. 2.

Poutník

OBČASNÍK BRNĚNSKÝCH

UNITÁŘŮ

VÁŽENÍ A MILÍ BRATŘI A SESTRY,
ČTENÁŘI POUTNÍKA,

až se k Vám dostane tato malá úvaha, budou vánoce nebo již oslavíme příchod nového roku. V každém případě dostaneme dar. O jaký že dárek se jedná? O ten co nacházíme pod stromečkem? Nikoliv, nejde o tradiční štědrovečerní nabídku, ale o dar, který by bylo výstižnější psát s velkým D. Dar každoročního zastavení a připomenutí našeho poslání na této Zemi, kterým je putování ke Světlu - nejvlastnější lidský úděl - směřování od temnot, růst nad bídu dočasnosti a pomíjivosti.

Teď obdrželi jsme jako každým rokem Dar zastavení, ale také stejně vzácný Dar plynutí. Byl nám darován zas jeden rok, kytice dnů, po které jsme směli pobývat na této Zemi, jako nepatrné, ale i neopomenutelné součásti Vesmíru, Bohem neustále tvořeného a Jeho Moudrostí řízeného.

Tak jsme po všechny dny a hodiny tohoto minulého roku směli plynout v čase, z něhož každý zlomek či okamžik jsme mohli pohlédnout ke Světlu nebo alespoň zahlédnout, zatušit "cíp Věčnosti". Jak a kde? Přece na každém kroku ces-

...
 tou po Stvořitelově díle, v oddané modlitbě,
 v meditaci, která je zastavením a sebeodevzdáním.

Máme proto za mnohé děkovat. Nemítáme snad,
 že zdaleka ne všechno v uplynulém roce bylo dob-
 ré a ušlechtilé směřující k Věčnosti? Co je to
 všechno proti naději, že neustále v naší bezpro-
 střední blízkosti přebývá Bůh, který je za kaž-
 dých okolností při nás. Vždy na straně člověka.
 Nemohl nám dát větší dar než čas dalšího roku,
 po který celou tu dobu na nás nesmírně trpělivě
 čekal.

Jsme tedy v postavení obdarovaných - a co
 přinášíme my? Dobrou vůli, za níž následuje Pokoj
 jak hlásá bethlemský nápis. Je to vůle především
 připravená přijmout Jeho vůli a také ochotná začít
 nat vždy znova a lépe a třeba jít i dosud nezná-
 mou cestou. Začít třeba tak jak o tom hovoří ná-
 sledující úryvek básně Nový začátek.

Tak tedy : Přeji nám všem stále nové začátky
 a hodně dobré vůle. A našemu Poutníku více pěkných
 příspěvků. Nashledanou v novém roce

1996

Jaromír Plotek

Bohumil Houser

SVATÁ NOC /sonet/

Svatá noc, tichá noc,
 andělé sestupují k zemi
 svátost vdechují do vánoc
 do sídlišť, kde radost není.

Posvěcen měsícem padá sníh bílý,
 očistu přináší nečisté zemi
 zařícím úplňkem bytosti sílí
 znovu se přece dnes narodily.

Má mysl vánoční v údivu hledí
 vločky jak padají z nebeských sfér
 vítr se v závějích lehce brodí.

Osvětlen lunou celý svět se mění
 přijal přec pravidla karmických her
 utrpením nás všechny osvobodí.

Vánoce 1995/96

Nový začátek -

se podaří jenom opuštěním starého

- to potřebuje vysvětlení

mých vztahů k nynějším.

To znamená někdy bolestivý zlom a řez,

ten je ale umožněn

odvahou k důvěře.

Nový začátek je mi darován a

ve všech jeho uschovaných možnostech

k utvoření možný.

Smím nově začít:

každý den,

každý rok,

v mém zaměstnání

v mém vztahu k lidem

a v mém vztahu k Božskému.

Smím nově začít -

strachu odpovědět důvěrou

proti nesmělosti nasadit naději,

tajemné potkávat s láskou.

Smím nově začít -

v každodenním začátku se cvičit

v novém tvoření,

neboť naděje plný věří na možnost změny.

Naděje je síla, která podporuje život.

Nadějí zřítit znamená

ničitelným silám přenechat pole působnosti.

Smím nově začít - neboť jsem schopný naděje.

Pravá naděje s důvěrou hledí před sebe

nezavírá oči

nýbrž hledá možnosti

s těžkostmi se vypořádat.

Báseň Erikv Bogout z UNITARISCHE BLÄTTER
přeložil br. Jan Přikryl.

Bohumil Houser:

NOVOROČNÍ

1996

Venku sněží, vítr duje
mráz nám štípe do tváře
na oknech kresby maluje
jako frezky z oltáře.

Lidé s úsměvem si přejí
lepší rok než skončil právě
rukama si potřásají
vše uteklo lehce, hravě.

Do Bosny na zajištění míru
přišla vojska z O.S.N.
pod vedením oficírů
vyženou tam ďábly ven.

Přivezou tam standard také
korupci a prostituci
načichlí jsou Vietnamem
jsou to přece zlatí kluci.

I s AIDS se kšeftovat bude
co tomu řeknou lékaři?
Bosna již zažila cosi
teď ji bratři nakazí.

Ve Francii vše horká kaše
volnost, povnost, bratrství
Alžír ohen přikrmuje
šavle sobě nabrousí.

Vždyť Allah to všechno věděl
když svou notu rozehrál
atomky tam v Tichomoří
dobrým dětem ke hraní dal.

Jem si hrejte, rozšiřujte
ten svůj malý klub
ale s atomkem si nehrejte
jako malý klub.

Atomky nejsou na hraní
to ví každý v O.S.N.
ty jsou dnes pro Mafiamy
až dozní mírový sen.

Hong-Kong bude jablko sváru
pro zastavení zázraku
USA s Taj-Wanem v páru
udělají nápravu.

Tak v míru v tom roce šestky
Mefisto vše zařídí
otřese nám zlatou klecí
burze se dech zatají.

Ty náhražky pravého zlata
špary špinavých papírů
ukáží nám sílu víry
v křehkost světa upířů.

Bohumil Houser

KATOVO VÁNOČNÍ SVĚDOMÍ

.... a pištěla jako myška, marně se snažíc
vytrhnout katovým pacholkům. "Pane kate, pa-
ne kate, prosím vás nedělejte mi trápení!" -
tak prosila Marie Antoineta francouzská krá-
lovna před popravou. Takový obraz by nenama-
loval ani Delacroix, pomyslel jsem si, protíra-
je si na vězeňském lůžku oči rozpálené horečkou.
Křiklavost barev nezmizela ani teď z mého
vědomí. V šeru cely jsem rozeznal známé před-
měty: židli, stolek, balík nařezaných prováz-
ků, hliněný džbán, dřevěný záchodek s kýblem,
nahore, téměř u stropu malé zamřížované okén-
ko posypané sněhem jako symbol pro mé Vánoce
1943.

Co mě to probudilo? Horečka či chlad ji-
novatky na stěnách? Kroky. Kroky bachaře. Zvuk
otvírání závory a vrznutí klíče. Rozeznávám
siluetu muže středních let s orlím nosem. Tlus-
tý bachař jen opatrně nakoukne pak opět přira-
zí dveře a zastrčí závoru.

Neznámý si sedá na jedinou židli a kyne
mi rukou, abych zůstal ležet. Zapaluje si ci-

garetu. "Maród?" - vystřeluje náhle egergicky otázku. Přikyvuji a nemohu od něho odvrátit zrak. "Kdo myslíš, že jsem?" - ptá se rychle změněným přátelským tónem. Sebevědomě odfukuje kouř, ohrnuje si límec, mne si žilnaté ruce. Vyzařuje z něho i v chladu cely mráz a hrůza smrti. "Ty, ty jsi kat!" - uklouzlo mi. Muž se hrdě napřímil: "Mistr kat!" "Dnes tě potká velký vánoční štěstí, mladej, ba zázrak, neb ten z vašich lidí, kdo se mi podívá do očí, přestane dýchat. Povolali mě náhle do Breslau tam od vás - přímo z Prahy, cestuji nyní s pacholky od jednoho města k druhému, všude je plno práce! Proklatej tenhle třiadvacátý rok, pracujeme i přes Vánoce. A zima bude zase škaredá! Máš horečku?" Aniž by vyčkal mojí odpovědi, pokračoval: "To je dobře, aspoň ti není zima!" "Co chceš ode mě tak pozdě v noci?" zeptal jsem se. "Jen se trochu před prací rozptýlit. Breslau je teď mrtvé město - ale před válkou, to bys koukal na ten noční život. Nelituj, že jsi dnes tady! V tomhle kriminále na Kletschkastrasse je klid. Připadá mi to tu jako v klášteře. Myslíš, že je vůbec nějaký rozdíl mezi klášteřem a kriminalem? Je vidět, že se potřebuje vymluvit. Pokračuje: "Poslyš, mladej, proč tě vlast-

ně zašili? No, za politiku jste tu všichni i ti naši zrádčové! Ale k čertu, proč jsi to dělal? Vždyť vy Češi jste jedinej národ, který Vůdce vzal do ochrany a nežádá od něj krvavé oběti a přece rebelujete, zatímco výkvět mužů celé Evropy se vraždí ve sněhu a plískanicích, vy zákešní rebelanti si zde sedíte, chráněni vězeňskou zdí, mřížemi a zámky před šílenstvím téhle prokleté války! Podívej se jen můj starší kluk - je slepý. Vypálili mu oči u El Alamainu. A druhej? Padl do zajetí u Stalingradu! A my jsme pro vás postavili takový pevný kriminály, aby na vás nikdo nemoh! No taky platíte daň krve. Ale s frontou se to nedá srovnat! Víš kolik jich tam každěj den leží ve sněhu a čekají dlouhé hodiny, než vykrvácejí nebo zmrznou? V posledním dopise z Ruska psal mi kluk větu, kterou nezapomenu do smrti. Napsal: Předě mnou ležel zkrvavený Ivan a volal - kamaráde já ještě nejsem mrtvej, prosím tě vem ten balvan a doraz mě! Víš co to znamená? Ale já dělám čistou práci. Víš jak vypadá quillotina? Nuž váží 75 kg a musí bejt ostřej jako břitva! Čistá práce kamaráde! Buch, buch a je to!"

"Ty jsi ženat?" ptám se a nemohu poznat vlastní hlas. "Tomu se divíš? To patří k řemeslu. Řezníci, policajti, důstojníci, rybáři, lovci - všichni co jsou vycvičeni v zabíjení a zabíjejí, jsou nejžádanějšími milenci!" "Nevěříš? Je to snad ten puď pralovce a drammatky! Poslední stopa pramechanismu matky přírody v tomto perversním světě. Chápej to tak : Ti co prolévají nejvíc krve, musejí ji zase vrátit životu. Komické co? Víš co řekl Napoleón po jednom vítězství, když generálové naříkali nad velikostí ztrát?" "Kat si opět začal třít dlaně, aby si je zahřál a pokračoval: "Jedna noc v Paříži na oslavu mého vítězství mi je všechny vrátí! Snad mi nebudeš věřit, ale když jsem naposled pracoval v Mnichově, zastavil jsem se večer po práci v Regině. Nóbl podnik! A sedím jako obyčejně, popíjím a tu si ke mně přisedne děvčátko jako obrázek, no dvacet jí nebylo. Vyzývavě se zeptalo - co sedíš smutnej, přijel si z fronty? Pracoval jsem, odpověděl jsem jí, stínal jsem hlavy a byly mezi nimi i dvě tak mlaďé, jako jsi ty. Špiónky, které prodávaly Angličanovi naše vojáky na frontě. Takhle sedím a piju vždy po

práci a v myšlenkách si to vždy musím zopakovat. A kupodivu, vždycky ke mě přijde nějaká ženská.. Jsem kat. Mistr kat! A co myslíš, že mi ta křehotinka odpověděla? To je nádherné! Takového jsem si přála již dávno poznat! Studuji anatomii...Dal jsem jí celej svůj deputát za poslední práci - sto cigaret a flašku rumu.

Znovu si zamnul ruce. Zamřížovaným okénkem náhle vnikly do cely paprsky úplňku jako jediné vánoční ozdoby a ozářily mužnou, ale nesmírně krutou tvář kata. Díval jsem se na její vrásky, jako hypnotizován. Byla to tvář, v které každá vráska vyjadřovala násilí a lidské utrpení od pravěku až po naše dny.

"Utrpení - pokračoval, jako by četl mé myšlenky - "co víš ty, chlapče, o utrpení? Lidé se bojí kata, který jediný ukončuje život humánním způsobem. Ale ku podivu nebojí se smrti při auto-nehodách či onemocnění rakovinou, při kterém člověk prožívá bolesti po celé týdny, bolesti, které my staří mazáci už ani neumíme v lidském těle vyvolat..."

Noční návštěvník povstal. Pokynul rukou, hodil mi na lůžko dvě cigarety, třikrát zabou-

chal na oplechované dveře cely. Ještě jednou se obrátil a zamumlal: "Potkalo tě štěstí, mla-dej, viděl jsi tvář mistra a nezemřel jsi, to je zázrak, pamatuj si to dobře, to je velký štěstí. Radostné vánoce! Znovu zabouchal. Tlustý bachař mu poslušně otevřel a on odešel tak tajemně a mlčenlivě, jak přišel. Po chvílce však znovu za-rachotil klíč a klapla petlice.

Do cely vstoupil bachař s lapiduchem - věz-něm z maródky. I v horečce jsem ho poznal - Bo-houš! "Víš"- říká mi Bohuš, víš máme to hlášeno už tři dny, že ležíš v horečkách, ale nikdo s tím nic nedělá. Prasata! A právě teď, půl hodiny po půlnoci si na tebe vzpomenou. Prasata! Však jim za to Rusové vypálejí to jejich hnízdo! A ty dvě cigaretety mi pochopitelně dáš - vždyť nekou-říš. Dám ti za ně tři porce chleba...
Nakládají mě s bachařem na nosítka a odnášejí na maródku.

Na přání našich členů otiskujeme úryvek promluvy Jarmily Plotěné SVĚT DERVÍŠŮ...

DŽALÁL-UD-DÍN RÚMÍ
zvaný též MAULAVÍ - /1207-1273/
peraký básník.

Jeho dílo ~~EXHIBIT~~
MASNAVÍ-I KÁ NAVÍ se považuje za
b i b l i s ú f i s m u.

Malý encykl.slovník

S Ú P I S M U S

/z arab. súf = vlna, súfiové = nosící vlně-
ný pláště/ - náb. mystické učení v islámu.
Vznikl v 8. až 9. století a rozšířil se v
zemích arabského chalífátu.

Filozofický slovník

Jarmila Plotěná:

B O Ž S K Ý B Á S N Í K - M A U L Á V Í

Džalál-ud-dín Rúmí se narodil 30.9.1207 v
BALCHU v rodině kazatele ulema Bachaddina
VERLEDA, známého jako "Sultán učenců". Jeho
jméno se píše také Bahá-ud-dín./1/

Vlastní jméno Džalál-ud-dína Rúmího je
Muhammad Džalál-ud-dín. Později, když se
stal proslulým básníkem a světcem, byl na-
zýván "Mevlána" čili "Maulaví".

Po vpádu Čingizchána do Střední Asie ro-
ku 1219 opustila rodina "Sultana učenců"
Balch. Důvodem tohoto odchodu byla také

neshoda Bahá-ud-dína Veleďa s panovníkem a také obava před Mongoly, které předcházela hrůza na tisíc mil dopředu. Životopiscům je známa věštba "Sultána učenců", kterou pronesl v balchské mešitě: "Já odejdu, ale nechť je známo, že zanedlouho potom přijde mnohohlavé vojsko, jako sarančata zakrývající nebe. Tak jako je psáno: Stvořil jsem je z hněvu a prchlivosti své. Balch vypije šerbet smrti. A panovník bude vyhnán ze země své a země v nuzotě a neznámý samotěn."

Mongolské nebezpečí bylo opravdu veliké, zejména v prvních letech jejího expanse.

Proslulost "Sultána učenců" jako proroka a světce způsobovala, že karavana s malým Džálál-ud-dínem, pravděpodobně již dvanáctiletým /dle profesora J. Rypky čtyřletým/ byla všude v islámském světě vše vítána.

Významná byla setkání malého Džálál-ud-dína s básníkem a mystikem FARÍD-UD-DÍNEM v Nišápúru v letech 1219 až 1221.

Nejbližším cílem poutníků byl BAGDÁD, kde se doslechli o vyvrácení Balchu. Předpověď básníkovy otce se tedy splnila. Mongolové byli na nezadržitelném postupu, jehož způsob líčí současný historik stručně a jasně: "Přišli, spatřili, zabili, zničili a odešli!" To byly počátky mongolských výbojů, kdy Mon-

golové si s ovládnutým územím ještě nevěděli rady. /Džingischán byl výborný organizátor a strateg vojenský. Když ovládl část Číny, stal se jeho hlavním politickým rádcem Čiňan Čut-sai, který ještě dlouho po smrti Džingischánově řídil mongolské záležitosti a mírnil barbarskou divokost svých pánů a zachránil nesčíslná města a umělecká díla od zkázy. Jako zajímavost historickou uvádí H.G.Wells, že "mongolské vojska zaplavila Polsko a začala se Uher v r.1241. Ačkoli Mongolové zvítězili u Lehnice, nepokračovali ve svém útoku na západ." Evropa si oddechla. Ale v Asii nebylo země, která by nebyla ohrožena Mongoly./

Ani Syrie se nezdála tehdy dostatečně bezpečnou. Bylo nutno uchýlit se na sever, do nejzazších cípů na východě Malé Asie. Rodina "Sultána učenců" zakotvila v LARENDĚ roku 1221. I zde byla nadšeně přijata.

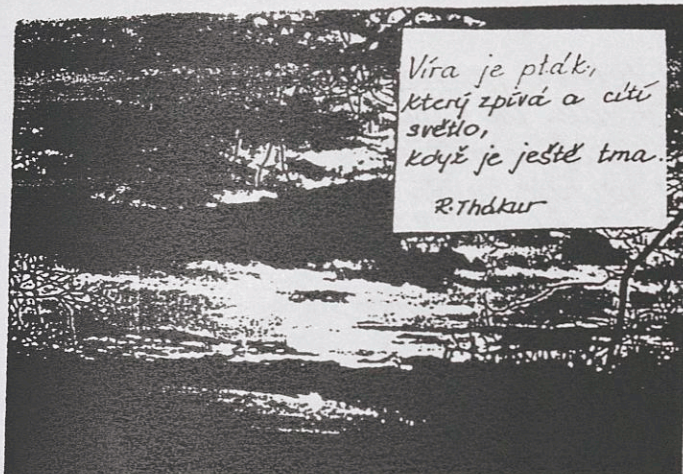
Přijetí v Larendě dokazuje hlubokou zbožnost tehdejších "věřících", kteří "Sultána učenců" očekávali dychtivě a přijali jej se slávou a úctou. Místní vladař - sultánův "náměstek" emir Musa dal dokonce na přání světce stavět "náhrobky" a "duchovní budovy". Podle životopisce Radije Fiše a patrně

na základě starých pramenů lze soudit, že "družina "Sultánů učenců" byla nucena opustit LARENDU na základě jakéhosi udání, které došlo anonymně k představiteli tehdejšího /tamnějšího/ islámského světa A. Kej-Kubedovi I. Udání mělo asi takový obsah: "Do země věřících přišel "Sultán učenců", aby posvětil tento kraj světlem své svatosti. Zatím však Sultánovi našeho času nebylo nic oznámeno, protože Jeho sluha emír Musa drží světce násilím v Larendě, kde mu dal vystavět mešitu a překrásný náhrobek pro jeho zesnulou ženu, stavby to nadmíru nákladné. Chování emíra svědčí o tom, že kdejaký otrok Vašeho valičenstva žije bez bázně před Vaším spravedlivým hněvem." Skutečnost však byla taková, že "Sultán učenců" byl v Larendě dobrovolně a nijak netoužil po lesku a po počtech vládeova dvora. Krom toho byli s emírem přáteli. A právě proto, aby ochránil bezpečnost svého přítele Musy, odešel básníkův otec i s ostatními do KONJI /hlavního to města tehdejšího islámského světa/. Musa nakonec došel u panovníka milosti a můžeme usuzovat, že příčinou toho byla panovníkova vděčnost za příchod světce na jeho dvůr. Také bychom mohli říci,

že "radost z "darsanu" byla silnější než sultánova ješitnost". /Tedy: "radost ze setkání se svatým člověkem"..../

Ještě dříve však, než k tomu došlo, zaznamenal pozdější básník Růrí-Maulaví řadu dobrých a špatných událostí. Roku 1225 /osmnáctiletý/ se oženil s dcerou sumarkandského kupce a otceva murída, jehož rodina následovala karavenu z Balchu. Jmenovala se GAUCHER-CHATUN. O rok později se novomanželům narodil první syn VELED /pozdější pokračovatel Maulavího díla/. A ještě dříve než opustili v r. 1228 Larendu, zemřel básníkův bratr na plícní chorobu a rovněž jeho manželka Gaucher-chatun zemřela. Byla to pro něho velká ztráta. Jak bratra, tak zejména i manželku velice miloval. Zůstala pro něho věčným ideálem svaté a oddané ženy, tak jako Beatrice pro Danta. Vypráví se o ní, že ač byla ještě velice mladá, toužila dát svému manželovi synka. Avšak každé dítětko jí brzy po narození zemřelo anebo se již narodilo mrtvé. Při narození posledního dítěte slabě Gaucher velice trpěla a v bolestech rozkousala celý polštářek, jen aby ani sloven nezanaříkala a nezarmoutila tím svého drahého manžela.

K dalšímu úmrtí v básnickově rodině došlo již v hlavním městě aeldžuckých sultánů KON-
 JI. 12.ledna 1231 zemřel básnickův otec "Sul-
 tánučenců". Džalál-ud-dín pak odchází do du-
 chovní školy v Damašku, aby se zdokonalil v
 naukách. Toto zdokonalování bylo ještě rázu
 "naučného", tedy teoretického. Islámská du-
 chovní škola rozlišuje totiž dvojí "umění",
 dvojí zvládnutí nauky. Za první: nauky "posm-
 ské", teoretické neboli vnější, čímž se rozu-
 mí vnější učenost, zvládnutí vědomostí pamě-
 tí a rozumem, logickým uvažování a rozumových
 poznáním. Druhá část duchovního umění je skry-
 tá, to jest zkušenost, pravé poznání bez sp-
 středkování rozumem a smysly. Zatímco první
 část se učí na školách, druhá část se osvoju-
 je pod vedením mistrů Šejchů. Je to dvojí
 stránka "CESTY", známá jak křesťanství tak i
 hinduismu i jiným směrům. První část by se da-
 la srovnat se studiem teologie, druhá s ces-
 tou asketickou a osvěcovací. V HINDUISMU je
 první představována období brahmačarje a go-
 hasthy - učně duchovních nauk a prakticky ši-
 jího hospodáře a druhá s vanaprasthou a
 sanjásou, to jest askezí v lesích s přístře-
 ším a s odchodem do bezdomoví jako závěrem p-
 zemského života.

Víra je plátek,
 který zpívá a cítí
 světlo,
 když je ještě tma.

R.Thákur

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo...

STRÍPKY
 ZRCADLA
 PRAVDY

PF%

... neboť se nám narodí
 dítě, bude nám dán syn,
 na jehož rameni společně
 vidaa a bude mu dáno
 jméno: „Divuplný vládce,
 božský bohatýr, Otec
 věčnosti, Vládce pokoje.“
 Jeho vladařství se
 rozšíří a pokoj bez konce
 společně na trůně Davidově
 a na jeho království...

12.9.1-6

Dar lásky
 nelze darovat.
 Čeká,
 aby byl přijat.

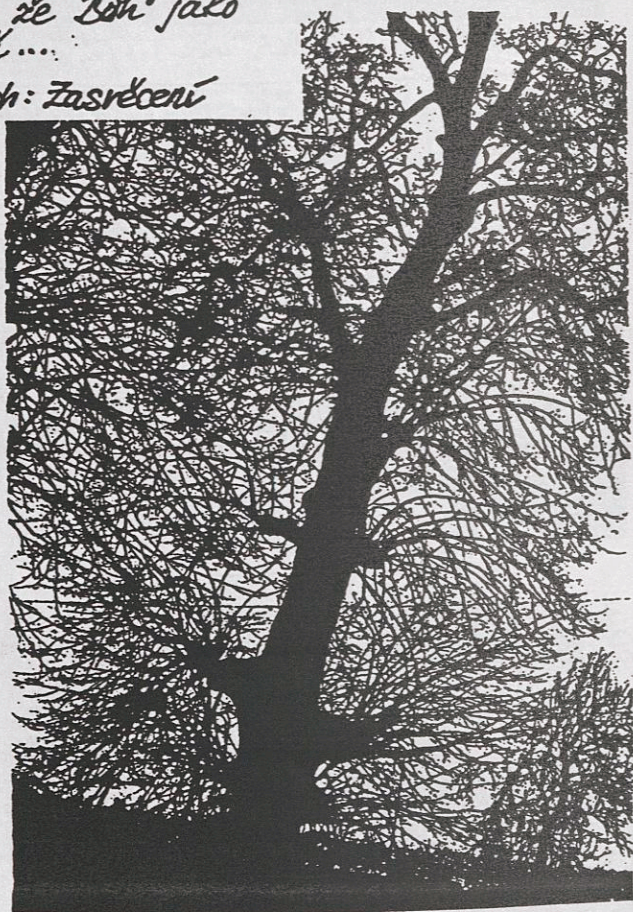
R.Thákur

Bůh je neoddělitelnou jednotou.
On je přítomen všude. On naplňuje
celý vesmír... Celý vesmír žije,
protože Bůh jej oživuje svým
vlastním věčným Bytím... Bůh
je tedy jako strom života...
oživuje strom poznání dobra
a zla...

Tvé já je větvičkou velkého
stromu života Božího a Ty
žiješ jedině proto, že Bůh jako
tvé já žije v tobě....

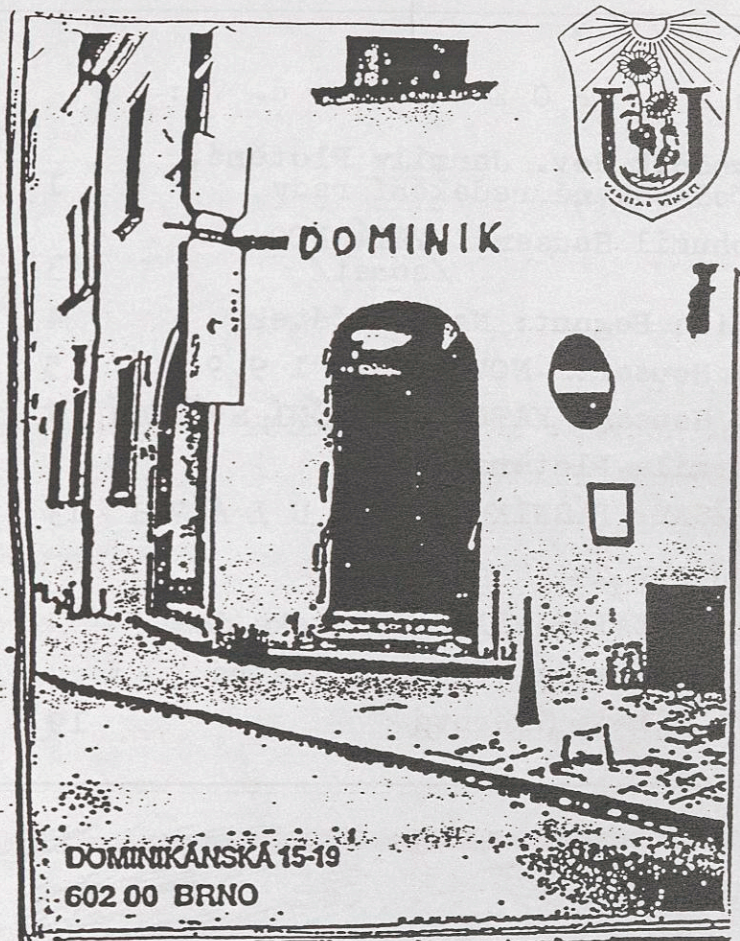
E. Haich: Zásrčení

O b s a h P O Z N Í K A č. 7 :

1. Úvodník Rev. Jarmily Plotěné,
předsedkyně redakční rady 1
2. Bohumil Houser: SVATÁ NOC
/sonet/ 3
4. Erika Bogout: Nový začátek 4
5. B. Houser: NOVOROČNÍ 1996 5
6. B. Houser: KATOVO VÁNOČNÍ SVĚDOMÍ 7
7. Jarmila Plotěná:
BOŽSKÝ BÁSNÍK - MAULÁVÍ 13
8. STŘÍPKY ZRCADLA PRAVDY
PF 96 připravila a obrázky do
tohoto čísla věnovala sestra
Dr. Milada Škérova 19

UNITARIA

SPOLEČENSTVÍ PRO ROZVOJ
DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

NÁBOŽENSKÁ OBEC ČESKÝCH
UNITÁŘŮ V BRNĚ